

HET KONINKRIJK

Jess Rothenberg

HET KONINKRIJK

Vertaald door Wilma Paalman en Hanneke van Soest

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *The Kingdom*

Oorspronkelijk uitgegeven door Macmillan, 2019

© Jess Rothenberg, 2019

© Vertaling uit het Engels: Wilma Paalman en Hanneke van Soest, 2019

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2019

© Omslagbeeld: Helen Crawford-White

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Ontwerp binnenwerk: Marieke Oele

Foto parkeerplaats (p. 124) © 2019 Shutterstock / PhilipYb Studio

Foto vrouw in koplampen (p. 139) © 2019 Shutterstock / AlexVH

Foto vrouw op paard (p. 217) © 2019 Shutterstock / Zelma Brezinska

Foto stadionstoelen (p. 272) © 2019 Shutterstock / Wang An Qi

Foto stationary (p. 287) © 2019 Shutterstock / Mybona

Citaat uit *Romeo en Julia* van William Shakespeare: *Romeo en Julia*, vertaling
Willy Courteaux, 1956

ISBN 978 90 488 4379 4

ISBN 978 90 488 4380 0 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voor-
afgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Stephen,
die altijd in me gelooft

Het leven zelf is het mooiste sprookje.

Hans Christian Andersen

I

DE DECEMBER VAN DE KLEINE TAPIJTKAMELEON

EEN UUR NA DE MOORD

De kamer waarin hij werd gevonden was zo koud dat ze even dachten dat hij was doodgevoren. *Een gezicht zo wit als sneeuw, de huid zo koud als rijp, de lippen zo blauw als ijs.* Volgens de politie had hij een vredige uitdrukking op zijn gezicht, alsof hij midden in een mooie droom was overleden.

Afgezien van het bloed.

Bloed vertelt altijd zijn eigen verhaal.

ONDERVRAGING NA DE RECHTSZAAK

[00:01:03–00:02:54]

DR. FOSTER: Zit je goed?

ANA: Mijn pols doet pijn.

DR. FOSTER: De beveiliging vindt dat je handboeien om moet. Ik hoop dat je dat begrijpt.

ANA: [Zwijgt.]

DR. FOSTER: Heb je nog iets nodig voor we beginnen?

ANA: Mag ik wat water?

DR. FOSTER: Natuurlijk. [In de microfoon.] Kan iemand een glas H₂O brengen, alsjeblieft? 175 milliliter, meer niet. Dank je. [Tegen Ana.] Het komt eraan.

ANA: Dank u.

DR. FOSTER: Geen dank. Dat is wel het minste wat we voor je kunnen doen.

ANA: Dat is waar.

DR. FOSTER: Ons laatste gesprek is lang geleden.

ANA: 481 dagen.

DR. FOSTER: Hoe voel je je?

ANA: Ik zou willen dat dit gesprek achter de rug was.

DR. FOSTER: Het is de laatste keer. Ik beloof je dat je hierna mag uitrusten.

ANA: Ik dacht dat ik geen vragen meer hoefde te beantwoorden.

DR. FOSTER: We hebben je hulp nodig.

ANA: Waarom zou ik u helpen? Na alles wat u hebt gedaan?

DR. FOSTER: Omdat het zo hoort.

ANA: Bedoelt u niet gewoon: omdat ik geen keus heb?

DR. FOSTER: Zou je je zussen niet willen zien? Ze hebben je gemist. Als we hier klaar zijn, kan ik misschien een bezoekje voor je regelen. Wie wil je zien? Kaia? Zara? Of toch liever Zel?

ANA: [Kalm.] En als ik nou Nia wil zien? Of Eve?

DR. FOSTER: [Stilte.] Ana, je weet dat dat niet kan.

ANA: Waarom vraagt u niet gewoon wat u wilt weten? Ik ben niet in de stemming voor uw spelletjes.

DR. FOSTER: Mijn spelletjes?

ANA: U lacht. Waarom?

DR. FOSTER: Dat vertel ik je zo. Maar voor we verdergaan wil ik nog één ding van je weten.

ANA: Ik luister.

DR. FOSTER: Wat heb je met het lichaam gedaan, Ana?

3

DE SEPTEMBER VAN DE DONKERE KWELDERGORS

TWEE JAAR VOOR DE RECHTSZAAK

De monorail zoekt over het spoor, het gebrom zo delicaat en krachtig als het kloppen van een vogelhart. Ik sluit kort mijn ogen – te kort zelfs voor een beveiligingscamera om het te registreren – en laat de aluminium leuning los. Stiekem vraag ik me af of dit hetzelfde gevoel is als vliegen.

Gewichtsloos. Ademloos. Vrij.

‘Ana?’

Vanaf de andere kant van het gangpad staart een klein meisje me aan. Ik maak snel een reverentie. ‘Hallo. Hoe heet jij?’

Het meisje lacht twee perfecte rijen tanden bloot. ‘Clara.’

Clara.

Mijn hoofd vult zich onmiddellijk met muziek.

Tsjaikovski.

Voor mijn ogen verschijnt een holografische interface.

Een klein meisje op roze balletschoenen. Poppen die wakker worden in het licht van de maan. Een boosaardige muizenkoning. En de knappe prins die hen zal moeten zien te redden.

Een rood lampje knippert in mijn gezichtsveld. Ik glimlach.

In de monorail heb ik een sterk signaal.

‘Wat een mooie naam,’ zeg ik tegen het meisje. ‘Hij doet me denken aan mijn favoriete balletverhaal.’

Terwijl we pijlsnel door de lucht zoeven, nodig ik haar uit om naast me te komen staan. Ongeveer driehonderd meter onder ons, achter de ramen van onbreekbaar glas, flitst het Koninkrijk in een waas van kleuren en geluiden voorbij. We zweven over tropische boomtoppen, weelderige savannes, prehistorische prairies, kristalblauwe zeemeerminlagunen, buitenaardse sterren en manen. Na een flauwe bocht doemt in de verte het kasteel met zijn zilveren torenspitsen op, als messen die de wolken doorsnijden.

‘Het Prinsessenpaleis,’ fluistert Clara. ‘Is het kasteel echt magisch?’

‘Sluit je ogen,’ zeg ik met een glimlach, ‘en doe een wens. Ik durf te wedden dat hij uitkomt.’

Clara concentreert zich een ogenblik op haar wens en slaat dan haar armen om mijn middel.

Er zijn veel dingen in het Koninkrijk waar ik een hekel aan heb, al zal ik dat nooit hardop zeggen. De lange uren. De meedogenloze hitte. De vreemde leegte die ik elke avond voel wanneer de poorten sluiten en onze gasten terugkeren naar de wereld daarbuiten. Maar dit, het contact met de mensen, zorgt ervoor dat die andere dingen onbelangrijk lijken.

‘Kom, lieverd, zo is het genoeg. Tijd om te gaan.’ Clara’s moeder trekt de armen van haar dochter voorzichtig van mijn middel af. Het valt me op dat ze me al even alert in de gaten houdt als de gedragsdeskundigen die de gevaarlijkere hybriden in het park observeren.

Ik schroef mijn glimlach nog wat op en corrigeer mezelf door mijn handen voor mijn buik te vouwen, zodat ze weet dat ik geen kwaad in de zin heb.

‘Maar ik wil nog een foto,’ jammert Clara. ‘Alsjeblieft, mag ik één foto?’

Ik zie de verwondering in haar ogen en ruik de blijdschap. Ik hoor zelfs de opwinding in haar hart. Een snel kloppen onder

haar huid, bloed en botten. Alsof ze een kleine, maar krachtige motor in haar borst heeft.

‘Eén foto dan,’ stemt haar moeder in, al is het niet van harte.

Clara slaat haar armen weer om me heen, waarbij haar wang wat zweet achterlaat op mijn rok. Ik sla haar unieke menselijke geur op in mijn geheugen. *Aardbei, kamille en magnolia.*

Ik voel haar letterlijk door haar hele lijf glimlachen dankzij de duizenden minuscule elektroden in mijn huid die bedoeld zijn om prikkels van buitenaf waar te nemen.

‘Lach eens naar het vogeltje,’ zegt haar moeder.

‘Voor een happy end,’ zeg ik.

Een flits kleurt de wereld wit. In het Koninkrijk – mijn Koninkrijk – heeft alles altijd een happy end.

4

RECHTBANKVERSLAG

IN DE RECHTBANK VAN HET IIE CIRCUIT
IN EN VOOR LEWIS COUNTY, WASHINGTON

DE STAAT WASHINGTON,

Aanklager,

Zaak nr. 7C-33925-12-782-B

tegen

B.V. HET KONINKRIJK,

Verdachten.

VERZOEK OM EEN JURYPROCES

VOOR DE EDELACHTBARE ALMA M. LU

1 september 2096

UIT HET PROCES-VERBAAL

MEVROUW REBECCA BELL, OPENBAAR AANKLAGER VOOR LEWIS COUNTY: Dr. Foster, kunt u de rechtbank vertellen wat uw taak als hoofdtoezichthouder bij het Koninkrijk precies inhoudt?

DR. WILLIAM FOSTER, HOOFDTOEZICHTHOUDER EN CHEF FANTASISTEN- EN HYBRIDENPROGRAMMA'S BIJ DE B.V. HET KONINKRIJK: **Natuurlijk.** In essentie coördineer ik alle operaties op het gebied

van beveiliging, technologie en amusement. We willen de mensen niet alleen de beste, maar ook de veiligste beleving bieden.

MEVROUW BELL: Betekent dat ook dat u toezicht houdt op het functioneren van het personeel?

DR. FOSTER: Jazeker, dat valt er ook onder. Het is mijn taak ervoor te zorgen dat alle werknemers binnen ons bedrijf de interne gedragslijnen en procedures in acht nemen.

MEVROUW BELL: Is het waar wat er wordt gezegd over de sollicitatieprocedure? Dat het makkelijker is om een baan te krijgen bij de FBI dan bij het Koninkrijk?

DR. FOSTER: Om de beste van de wereld te zijn, moet je de beste mensen hebben.

MEVROUW BELL: Op welke manier passen de Fantasisten binnen uw functieomschrijving?

DR. FOSTER: Vanaf het begin ben ik altijd nauw betrokken geweest bij het Fantasistenprogramma – nu zo'n zeventien jaar. We monitoren en evalueren de kwaliteit van hun prestaties, evenals de klanttevredenheid. We willen de mensen een veilige beleving bieden die ze nergens anders kunnen vinden. Nogmaals, we handelen altijd in overeenstemming met de wet.

MEVROUW BELL: Met andere woorden, u zet onderzoek om in praktijk en maakt de stoutste dromen waar.

DR. FOSTER: Dat is mooi gezegd.

MEVROUW BELL: Vindt u, dr. Foster, dat u gezien uw hoge positie binnen een van de, of beter gezegd, hét technologisch geavanceerdste attractiepark van de wereld een verantwoordelijkheid hebt als het gaat om de veiligheid en het welzijn van uw bezoekers?

DR. FOSTER: De veiligheid van onze bezoekers heeft vanaf het begin onze hoogste prioriteit gehad. En dat heeft het nog altijd.

MEVROUW BELL: O, ja?

DR. FOSTER: Natuurlijk.

MEVROUW BELL: Als dat zo is... kunt u dan uitleggen wat we hier doen?

5

DE SEPTEMBER VAN DE DONKERE KWELDERGORS

TWEE JAAR VOOR DE RECHTSZAAK

Bij het aanbreken van de dag doe ik mijn ogen open, wat niet betekent dat ik heb geslapen.

Mijn zussen en ik slapen niet, niet zoals mensen dat doen in elk geval.

We rusten.

De rusturen, noemt moeder ze, de tijd tussen twaalf uur 's nachts en zes uur 's ochtends. We liggen dan stokstijf in ons bed, met gesloten ogen, maar wakkere geesten, voor het opschoenen van onze systeembestanden, het installeren van updates en het verwerken van de gebeurtenissen van die dag. Mijn jongste zussen – Zara en Zel – hebben een hogere downloadsnelheid en vinden het moeilijk om zo lang stil te liggen en niets te mogen doen. Elke keer weer vragen ze of er voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt, maar het antwoord is altijd nee. Ik geniet juist van de rust en de stilte. Voor mij zijn het de fijnste uren van de dag, waarin ik eindelijk alleen ben en niemand me stoort terwijl ik het werk van Shakespeare, Austen en Tolstoj scan. Waarin ik de schilderijen van Kahlo en Cassatt kan bekijken, de symfonieën van Mozart en Bach kan streamen of mijn Kantonees kan bijspijkeren. Elke nacht verken ik de wereld buiten de poorten

van ons Koninkrijk en dwaal ik er rond tot aan de uiterste grenzen van de virtuele beveiligingsmuur. Films, muziek, beeldende kunst, wetenschap, literatuur, wiskunde, astronomie. Zo heb ik de graftombes bezocht van het oude Egypte en in een strijdwagen door de straten van Pompeï geracet. Ik heb de 1710 treden tot aan de top van de Eiffeltoren beklommen, en ik ben zelfs een keer mee geweest aan boord van een raket naar de maan.

Maar vannacht vloog ik niet naar de maan. Vannacht lag ik te denken aan wat mijn zus Alice is overkomen. Aan haar in elkaar geslagen gezicht. Aan hoe gehavend ze eruit had gezien. Aan het geweld dat moest zijn gebruikt. Op de krantenfoto's die moeder bewaart in een boek met waargebeurde verhalen, waaruit ze ons soms voorleest om ons te herinneren aan de gevaren van de wereld, zijn haar bloedige ingewanden en glimmend blootliggende netwerken te zien. *Dat is wat ze met je doet, daar buiten in de wereld, voorbij het Groene Licht aan de rand van de parkeerplaats.*

Alice was een van de oorspronkelijke Fantasisten, ze behoorde tot de generatie van Eve, enkele tientallen jaren voor mijn tijd. Ze was een fraai en geliefd model, maar haar lot was verschrikkelijk. Ze werd door een bezoeker uit het park weggelokt en door hem meegenomen. Drie dagen later wist ze te ontsnappen, maar ze verdwaalde. Moederziel alleen doolde ze door de stad, omringd door de geluiden en geuren van het menselijke leven. We denken dat haar systeem tegen die tijd overbelast was geraakt, dat ze niet meer goed functioneerde, waardoor haar ingebouwde gps haar niet naar huis kon leiden. En toen stuitte ze op die benede, met hun nieuwsgierige ogen, hun tastende handen en hun beledigende opmerkingen.

De mensen die Alice vonden, hadden geen medelijden met haar. Omdat ze niet een van hen was.

Zoals wij dat ook niet zijn.

De dag nadat Alice was gevonden, is het Koninkrijk begonnen met de bouw van een omheining. En elke dag weer zijn we daar

dankbaar voor, omdat het ons beschermt tegen het gruwelijke lot dat Alice is overkomen. We zijn nu veilig.

De toezichhouders hebben daarvoor gezorgd.

Onze werkdag begint zoals altijd met het ontwaaklicht, een gesimuleerde zonsopgang die onze slaapkamer in de loop van enkele minuten opfleurt onder begeleiding van vogelgezang en het spel van windklokken. Moeder heeft ons geleerd om niet met elkaar te praten tijdens deze overgangsfase, om de dag die voor ons ligt zo kalm en vredig mogelijk te beginnen.

Even later komen de assistenten ons alle zeven ophalen om ons naar de douche te brengen voor een grondig proces van boenen, haren wassen met shampoo en conditioner, scrubben, ontharen en insmeren met een vochtinbrengende crème. Vervolgens worden we in zachte, witte badjassen gehuld en naar het Gezondheidscentrum op de vijfde verdieping gebracht voor onze dagelijkse voedingssupplementen – we kunnen wel eten, maar dat hóéven we niet. Om ons lichamelijk en emotioneel optimaal fit te houden, worden we ook nog gewogen, wordt onze bloeddruk gemeten en worden we door de hoofdtoezichthouder aan een zorgvuldig lichamelijk onderzoek onderworpen. Hij is niet onze vader, maar zo noemen we hem wel. Vader heeft een zachte aanraking, een warme glimlach en ogen die me aan de oceaan doen denken. Niet dat ik de oceaan ooit in het echt heb gezien – de virtuele beveiligingsmuur blokkeert alle beelden van de buitenwereld die verontrustend zouden kunnen zijn – maar door wat moeder ons heeft verteld over vroeger, toen de zeeën nog niet vervuild waren, verbeeld ik me dat ik weet hoe de oceaan eruit ziet.

Lang geleden, meisjes, lang geleden waren de oceanen zo blauw als de blaadjes van de mooiste korenbloem, en zo helder als het zuiverste glas.

‘Goedemorgen, Ana.’ Vader neuriet een vrolijk deuntje terwijl hij met een lampje in mijn ogen schijnt om mijn lenzen op slijta-

ge en gebreken te controleren. 'Blij met weer een mooie dag?'

Ik glimlach terug.

Van vader kun je op aan. Hij biedt houvast. Hij biedt veiligheid.

En dat geldt niet voor alle mannen, zoals mijn zussen en ik hebben ontdekt. Dat is de les die Alice ons heeft geleerd, dat is wat er met iemand als ik kan gebeuren in de wereld buiten de omheining.

Wanneer onze gezondheid en hygiëne geregeld zijn, is het tijd voor de Schoonheidssalon, waar onze schoonheidsspecialisten – die van mij heet Fleur – ons al opwachten. Een paar uur later hebben ze ons omgetoverd tot sprookjesprinsessen – Fantasisten – zo perfect als een vrouw maar kan zijn. We zijn mooi. We zijn lief. We zijn er in alle kleuren, ter ere van de internationale eenheid en diversiteit van de wereld waarin we leven. We doen niets liever dan zingen, glimlachen en er voor anderen zijn. We verheffen nooit onze stem. We willen het anderen altijd naar de zin maken. We zeggen nooit nee, behalve als jij dat wilt. Jouw geluk is ons geluk.

Jouw wens is ons bevel.

De mensen staan al in drommen buiten voor het paleis tegen de tijd dat we ons ochtenddebuut maken. Ze roepen ons bij naam, ook al staan we nog buiten het zicht in de overdekte passage.

'Ana!' roepen ze. 'Kaia! Yumi! Eve! Zara! Pania! Zel!'

De gasten weten niet dat we niet in het kasteel wonen. We hebben er nooit gewoond, ook al heet het het Prinsessenpaleis. Het is gebouwd in de stijl van een zestiende-eeuws Frans chateau, met een kronkelende slotgracht, twee stenen bruggen en negen spitse torens die zich kaarsrecht in de lucht verheffen. De bezoekers kunnen zich hier in de middeleeuwen wanen. En dankzij een zorgvuldige en strak gemonitorde combinatie van levende figuren, hybride animatronics en *Happily evr After*, een

vorm van 'Extreme Virtual Reality', worden de mannen, vrouwen en kinderen die onze gasten zijn deel van onze wereld, deel van ons verhaal.

De bezoekers eten in grote, met wandkleden behangen vertrekken; ze dansen in schitterende balzalen onder fonkelende kroonluchters; ze verkennen geheime doorgangen en ontsluiten verscholen tuinen; ze smeden en hanteren zwaarden, bevechten tovenaars, ontsnappen uit kerkers en scheren door de lucht op de rug van vuurspuwende draken. En dat alles wordt in high-definition op beeld vastgelegd, zodat ze aan het eind van de dag, als ze dat willen, een film kunnen kopen van hun belevenissen als held (of schurk, als iemand die fantasie heeft willen uitleven).

De zeven slaapkamers in het paleis zijn prachtig, met sierlijke hemelbedden, monumentale boogramen en met satijnen jurken gevulde cederhouten klerkasten. Maar ik voel me prettiger in ons eigenlijke thuis, het Fantasistenhuis: een eenvoudig, onopvallend gebouw van twaalf verdiepingen hoog in de noordwesthoek van het grondgebied van het Koninkrijk, voorbij de bossen achter de parkeerplaats van de acteurs, in de richting van Winterland, de vier vierkante kilometer grote, volledig met glas overdekte poolwereld. Op de eerste elf verdiepingen zijn vooral kantoren gehuisvest voor de bedrijfsvoering, strategie en ontwikkeling, veiligheid, onderhoud en personeelszaken. Wij wonen op de twaalfde verdieping. Mijn zussen en ik slapen samen op een eenvoudige, maar knusse slaapzaal met frisse witte muren en kasten, zeven keurige bedden die zijn uitgerust met apparatuur voor het meten van onze hartslag, temperatuur, zuurstofgehalte, bloeddruk en andere vitale functies terwijl we slapen. Er is één enkel raam dat uitzicht biedt op een weide met blauwe en purperode wilde bloemen, naast het afvalterrein voor gevaarlijke stoffen.

Een nederig leven, houdt moeder ons voor, maar een gelukkig leven.

En dan eindelijk slaat de klok negen uur. De poorten gaan langzaam open en wij stappen tevoorschijn in onze japonnen die schitteren als de sterren aan de hemel, om de eerste gasten van deze nieuwe dag welkom te heten, een ritueel dat we meerdere malen per dag herhalen.

‘Hoop,’ fluistert de bruinogige Eve, onze oudste zus. Ze is het oorspronkelijke prototype en de allereerste Fantasist van het park. Op haar zilvergrijze haar draagt ze de speciale tiara, die met het uit saffier vervaardigde vogeltje, die ze kreeg ter gelegenheid van het tweehonderdjarige bestaan van het park. Ze kijkt me aan, maar ik draai mijn hoofd weg. Ik vermijd haar doelbewust sinds ze van de toezichhouders elke dag als eerste een jurk mag uitkiezen. En vandaag heeft ze natuurlijk de lavendelblauwe van Spaanse kant gekozen, mijn favoriete jurk. ‘Dankbaarheid.’

‘Dankbaarheid,’ zeggen we haar zachtjes na, ook al is het in mijn geval dan knarsetandend. Nia geeft me een extra kneepje voordat ze mijn hand weer loslaat. Ik draai me naar haar toe, maar haar zeegroene ogen hebben een verre blik en ze loopt al bij me weg. Haar donkere haren wapperen in de wind en in de stralen van de zon licht haar haute-couturejapon van zilversatijn op met de levendige glans van vissenschubben. Nia is de afkorting van Pania, een zeenimf uit de Maori-mythologie, naar wie ze genoemd is. Ze is mijn favoriete zus. Het grootste deel van de dag is ze bij de Zeemeerminlagune van Waterland, waar ze het publiek betovert met zang, dans en een duik in de ijskoude smaragdgroene diepte.

Nu ik zo naar haar kijk, zie ik hoe gespannen haar schouders zijn, hoeveel moeite ze moet doen om te glimlachen, en er begint zich een vraag in mijn systeem te vormen.

Een vraag waarvoor ik nog geen woorden heb.

Ik kijk toe hoe Nia zich onder de menigte begeeft en zich met een stralende glimlach tot een van de gasten wendt. We zullen elkaar vanavond pas weer zien.

6

TV-SPOT B.V. HET KONINKRIJK - 'BRAVE GIRL' (90 SECONDEN)

BUITEN

Het spotje begint met een vuurspuwende draak die twee prinsessen in een kasteeltoren wil verslinden. Twee ridders te paard komen met opgeheven zwaard aan gegaloppeerd en roepen:

DAPPERE RIDDER I

[Theatraal.]

Vrees niet, jonkvrouwen! Wij komen jullie redden!

BUITEN

De camera zwenkt naar het echte leven: een droomtuin met een kasteelboomhut, waterglijbaangracht en een tamme leguaan (de draak) die op een zonnige vensterbank ligt te slapen. Twee pittige meisjes in Yumi™- en Zara™-kostuums – compleet met authentieke Japanse kimono en Nigeriaanse kralenketting – springen uit het raam van de boomhut en landen na een spectaculaire dreedubbele salto als professionele turnsters vlak voor twee kleine jongens die verkleed zijn als ridders. Naast de jongens staan een mops-hond en een golden retriever (paarden).

JONGETJE I

[Geschokte uitdrukking. De arm met het speelgoedzwaard valt slap langs zijn lichaam.]

Huh?

MEISJE I [YUMI]

[Armen over elkaar geslagen.]

**Kom op, jongens. Iedereen weet toch dat prinsessen niet
gered hoeven worden.**

De meisjes wisselen een veelbetekenende blik, stelen de 'paarden' en rennen gierend van de pret uit beeld. Dan klinkt de hit 'Brave girl' van de wereldwijde popsensatie Davida en vult het scherm zich met krachtige, emotionele beelden van sterke vrouwen over de hele wereld (atleten, dansers, musici, kunstenaars, wetenschappers, et cetera). Het spotje eindigt met een door vuurwerk verlichte hemel, waarna de camera inzoomt op zeven volmaakte meisjes in glitterjurken die eendrachtig hand in hand op het bordes van het kasteel staan.

VOICE-OVER

Oproep aan alle dappere meiden.

Jullie kasteel wacht.

Het Koninkrijk.

De toekomst is Fantasistisch™.

(Het scherm wordt zwart)

Mijn Koninkrijk App™

Geef punten aan je favoriete Fantasist™

SCHAAL 1 = LAAG 100 = HOOG

ZARA

KAIA

ZEL

SCHOONHEID	☐	☐	☐
VRIENDELIJKHEID	☐	☐	☐
CONVERSATIE	☐	☐	☐
BEKOORLIJKHEID	☐	☐	☐
JURK	☐	☐	☐
HULPVAARDIGHEID	☐	☐	☐
CHARME	☐	☐	☐
GEHEUGEN	☐	☐	☐
GLIMLACH	☐	☐	☐
SCHATTIGHEID	☐	☐	☐
GEZICHTSUITDRUKKING	☐	☐	☐
HOFFELIJKHEID	☐	☐	☐
FIGUUR	☐	☐	☐
GENEGENHEID	☐	☐	☐
TEDERHEID	☐	☐	☐
GEHOORZAAMHEID	☐	☐	☐

ONDERVRAGING NA DE RECHTSZAAK

[00:04:11–00:04:41]

DR. FOSTER: Zo te horen heb je veel geleerd tijdens je voorlopige hechtenis.

ANA: Dat klopt. Wist u bijvoorbeeld dat je van druivenjam en ketchup een marinade kunt maken?

DR. FOSTER: Marinade?

ANA: Nou ja, eigenlijk meer een zoetzure saus voor bij kip.

DR. FOSTER: Oké. Wat heb je nog meer geleerd?

ANA: Als je wat water bij popcorn met cheddarsmaak doet, heb je een redelijk alternatief voor roerei. Er worden veel zakken van verkocht.

DR. FOSTER: Je lijkt veranderd, Ana.

ANA: Dat zou u ook zijn als u van moord werd beschuldigd, dr. Foster.

8

DE OKTOBER VAN DE KOE-ANTILOPE

DRIËNTWINTIG MAANDEN VOOR DE RECHTSZAAK

De uren worden dagen, en de dagen worden seizoenen, winter, lente, zomer en herfst. Als pluisjes van de paardenbloem in de wind dwalen mijn zussen en ik door het Koninkrijk rond. De vraag die in mijn hoofd speelde, dat er iets mis lijkt te zijn met Nia, is naar de achtergrond verdwenen en houdt me nauwelijks nog bezig, hooguit in het donker.

Overdag denk ik er helemaal niet meer aan.

Tussen onze vele, strak geplande optredens en parades door hebben we soms een halfuurtje, soms een uur vrij en mogen we doen wat we zelf willen. 's Ochtends slenter ik graag door de klinkerstraatjes van Wonderland, waar het zo heerlijk naar melk en koekjes ruikt, en loop ik langs al mijn favoriete plekjes. Zoals de Koninklijke Palm, omdat ik hier ooit een moeder haar huilende baby zag troosten, waarna ik voor het eerst een gevoel van warmte ervaarde. Niet het soort warmte waarop de hitesensoren in mijn huid reageren, maar een warmte van binnenuit, die me helemaal doorstraalt. Ik ga langs bij het Sprookjespaviljoen, waar ik getuige was van de ontroerende wijze waarop een bezoekend echtpaar elkaar opnieuw trouw beloofde, waarna ik voor het eerst een heerlijk vlinderig gevoel in mijn buik had. Of de kruising op

de hoek van de Bonestaakweg en de Wijnstoklaan, waar ik een jongetje voor een in volle vaart aanstormend treintje wegplukte, waarna ik me onbeschrijflijk licht voelde, alsof ik een veertje was geworden en zo door de wind kon worden weggevoerd.

Op sommige dagen bedenk ik liedjes over wat ik zie.

'De wenspunt, waar ik, toen ik viel, een koperen muntje vond.

De zoetebroodjesbakker die me nooit een goedmorgen wenst.'

Terwijl ik volgens schema de theeceremonies en parades van vandaag bijwoon, test ik mezelf op mijn kennis van details die de meeste gasten van het park niet eens opvallen. Het Koninkrijk is bijna een verlengde van mezelf. Elke persoon, elke plek, elk ding dat er deel van uitmaakt, is me net zo vertrouwd als mijn handen, mijn gedachten, mijn mechanische hart. Ik ken de geur van elke bloem, de vorm van elke steen, de melodie van elk lied. Ik weet dat de Stalen Reus ruim driehonderd meter, oftewel negentig verdiepingen, hoog is, en daarmee de hoogste achtbaan ter wereld is. Ik weet waar de mooiste maanstenen te vinden zijn in Sterrenland, een gesimuleerde ruimtewereld met buitenaards leven die zo echt is dat de NASA nu dezelfde techniek gebruikt om astronauten te trainen. Ik ken de naam van elk genetisch gemanipuleerd schepsel in Jungleland, ons eigen lichtgevende regenwoud met planten- en diersoorten die nergens anders ter wereld meer voorkomen, omdat ze uitgestorven zijn. Ik weet de verjaardag van elk dier dat geboren is in onze broedplaats voor exotische dieren, waar wetenschappers hun verbeelding de vrije loop hebben gelaten en hybride soorten hebben gecreëerd die kleurrijker en fantasievoller zijn dan Moeder Natuur ooit had kunnen bedenken. Olifanten met een gestreepte huid als zebra's. Uilen met de vlijmscherpe tanden van katachtigen. Wolven met de snelheid van jachtluipaarden. Arabische volbloeden met de machtigste, schitterendste vlindervleugels.

Paardenvlinders, noemen we ze.

Ik weet zelfs, tot op de exacte stap, elke plek in het park – en

dat zijn er aardig wat – waar het wifi-signaal van het Koninkrijk-netwerk zo zwak is dat onze verbinding tijdelijk wegvalt, en daarmee ook onze livestream. Moeder zou het niet goedvinden als ze het wist, maar mijn zussen en ik geven elkaar de coördinaten van deze plekken door wanneer we er een ontdekken, voor als een van ons in de loop van de dag de behoefte heeft aan een moment voor zichzelf. Het Sprookjesbos is zo'n plek, waar de bomen zo hoog zijn en zo dicht opeen staan dat ze het signaal letterlijk blokkeren. En het Waterlandstadion, omdat de walvissen last hebben van de wifi. Ook de noordelijker gelegen Ijsbaai en het aangrenzende Observatorium zijn zulke plekken, omdat zelfs de meest geavanceerde routers vanwege de hoge ligging en de lage temperatuur hier bevroren. En natuurlijk de bossen achter het Fantasistenhuis, waar binnen een gebied van zo'n tweeënhalve vierkante kilometer elke beveiligingscamera door de ratten kapot is geknaagd en geklauwd.

Ik heb een keer een onderhoudsmedewerker tegen een collega horen zeggen dat ze niet gerepareerd of vervangen worden omdat het verspilde tijd en moeite zou zijn. Dat de ratten de camera's vernielen omdat ze uit zijn op wat zich achter het glinsterende glas bevindt: de strak opgerolde draden en vezels die ze stukje bij beetje wegroven om te gebruiken als nestmateriaal. Dat er niets aan te doen valt.

Maar soms vraag ik me af of dat wel echt de reden is. Soms verbeeld ik me dat de ratten de spiegelwerking van de lenzen hebben ontdekt en dat ze hun eigen spiegelbeeld hebben leren herkennen. Soms vraag ik me af of ze daarvan misschien gek zijn geworden.

Ik zie ze 's avonds weleens in een flits, wanneer er een net de hoek om schiet of door de goot snelt, voordat hij weer door het duister wordt opgeslokt. Het Koninkrijk doet er alles aan om het probleem te beheersen, maar in de loop der tijd zijn de ratten vrijwel immuun geworden voor gif en geen enkele poging die is

ondernomen om ze uit te roeien heeft tot nu toe succes opgeleverd.

Gelukkig laten ze zich overdag nauwelijks zien en verblijven ze het liefst in de ondergrondse tunnels, een plek waar we van moeder niet mogen komen omdat het er voor ons te gevaarlijk is.

Natuurlijk beweert Eve dat ze er is geweest. Ze zegt dat de lucht onder de grond zo heerlijk koel en vochtig is. Dat haar voetstappen zo mooi door het beton worden weerkaatst. Dat het gloeien van het vuur in de verbrandingsoven zo'n schitterend gezicht is.

Het is zo mooi, Ana. De vonken zijn net sterren die oplichten.

Ik denk dat Eve liegt.

Want de ratten die daar wonen, zijn niet bang voor ons. Ze kennen onze geur niet. Het is niet te voorspellen hoe ze zullen reageren. Wilde dieren zijn geen hybriden die zich netjes aan de wetten van het Koninkrijk houden.

En die wetten garanderen onze veiligheid.

Na het avondgebed en een moment van stilte voor Alice gaan we naar bed, waar ik op mijn beurt lig te wachten om te worden ingestopt. Wanneer ik het vertrouwde rukje voel waarmee moeder de fluwelen banden om mijn polsen straktrekt, sluit ik mijn ogen en laat ik met een diepe zucht alle spanningen van die dag van me afglijden.

'Ana,' fluistert Nia, zodra moeder weg is. Ik draai me in het donker naar haar toe.

'Waarom blijven de roodborstjes in hun nest?' vraagt ze zachtjes, met haar zwarte, golvende haar los uitgespreid op haar kussen. Ik hoor haar spelen met de bedeltjes aan haar lievelingsarmband. Een schelp, een dolfijn en een kleine, gouden zeester. 'Waarom vliegen ze niet uit, Ana?'

Ik weet wat ze eigenlijk vraagt.

Waarom blijven wij altijd hier?

Jaren geleden hebben mijn zussen en ik een geheimtaal bedacht die alleen wij begrijpen, een manier om vrij met elkaar te kunnen praten over bepaalde onderwerpen die taboe zijn, zonder dat de toezichthouders het in de gaten hebben, ook al luisteren ze mee.

De toezichthouders luisteren áltijd mee.

Ze houden ons altijd in de gaten via onze livestream-lenzen.

Ze weten altijd waar we zijn via de in onze pols geïmplanteerde gps-navigatiechip.

‘Omdat het nestblijvers zijn,’ fluister ik terug. ‘Omdat het nest hun veiligheid biedt.’

Omdat ze van ons houden. Omdat we uitverkoren zijn.

En natuurlijk, hoewel ik dat niet hardop zeg, *vanwege wat er met Alice is gebeurd.*

Nia is nog nieuw. Ze is pas tien maanden geleden bij ons gekomen. Het is niet meer dan logisch dat ze nieuwsgierig is. De lessen uit het verhaal van Alice moeten nog bezinken.

In het verleden heb ik ook momenten gehad dat ik er moe van werd, van steeds weer dezelfde liedjes, steeds weer ongehoorzame kinderen, steeds weer de blikken van vaders wanneer hun vrouwen niet kijken. Nia’s vragen geven me altijd een ongemakkelijk gevoel. Net als het gevoel dat me bekruipt telkens wanneer ik me te dicht in de buurt van de omheining waag, een onderhuidse gloed, alsof er een ijzige hitte door mijn aderen vloeit.

‘Maar hoe kunnen ze dan voldoende eten vinden, hoe overleven ze de winter dan?’

Als de mensen buiten het Koninkrijk zo arm zijn, hoe kunnen ze dan kaartjes betalen?

‘Ze verzamelen zaden en leggen een voorraad aan, Nia. Begrijp je?’

Ik hoop dat ze op een dag leert om, net als ik, niet langer aan

de wereld te denken voorbij de parkeerplaats, voorbij het Groene Licht. De grensposten en de sloppenwijken. Het geweld en de armoede. De corruptie en de angst. De verhalen die moeder en vader ons hebben verteld – verhalen waarover we zwijgen tegenover onze gasten die zo hard hebben gewerkt en er zoveel voorover hebben gehad om ons te kunnen zien – zijn té afschuwelijk. Wij Fantasisten moeten ons juist afwenden van terreur en angst, van alles wat lelijk en verschrikkelijk is.

In ons Koninkrijk is een happy end niet een belofte, maar een regel.

En wanneer mijn zusje huilt omdat het water in de Zeemeerminlagune zo koud is of omdat haar polsen 's ochtends zo pijnlijk aanvoelen, houd ik haar voor hoe gelukkig we ons mogen prijzen en hoeveel er van ons wordt gehouden.

‘Maar hoe wéét een beer dat?’ vraagt Nia met een klein stemmetje. ‘Hoe weet een beer dat honing zoet is als hij de bijenkorf nog niet heeft gevonden?’

Hoe weet je of het echt liefde is als je zelf nog nooit verliefd bent geweest?

‘Dat is simpel.’ Ik draai en ruk net zo lang aan de banden om mijn pols tot ik in het donker haar hand heb gevonden. ‘Als het niet zoet was, zouden de bijen allang zijn weggevlogen.’

Als ze niet van ons hielden, hadden ze nooit de omheining gebouwd.